

РЕШЕНИЕ

№ 6156

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6806** по описа за **2020** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А. Я. Й. против решение от 21.04.2020г., постановено по н.а.х.д. № 7844/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 19-4332-001945/22.02.2019г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция” СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на А. Я. Й. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 (двеста) лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, а на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са му наложени административни наказания „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец, за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие със закона. По същество се твърди, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати редица съществени нарушения на процесуалните правила, както и че вмененото нарушение не е доказано по несъмнен начин. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на издаденото

наказателно постановление.

Ответникът – СДВР отдел „Пътна полиция”, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение Софийският районен съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 15.12.2018г., около 11:35 ч., жалбоподателят Й. управлявал лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. [рег.номер на МПС], движейки се в [населено място], по [улица], с посока на движение към [улица]. Поради несъобразяване на скоростта на движение с пътните условия – сняг, Й. изгубил контрола върху управлението от него автомобил и пред № 3 ударил спрелия от дясно на него в колоната от автомобили лек автомобил „Рено К.“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван от Х. Г., като така реализирал леко ПТП с него, с което му причинил имуществени вреди от лявата му страна. От удара лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] се завъртял и след около 50 м. спрял, но после продължил движението си и водачът напуснал мястото на ПТП, без да уведоми компетентните органи. Водачът на ударения автомобил сигнализирил за случилото се на тел. 112. Пристигналите на местопроизшествието полицейски служители, сред които и свидетелят Г., изготвили Протокол за ПТП № 1718563/15.12.2018г., схема към него и докладна записка, а водачът на удареното МПС попълнил декларация по образец, в която посочил регистрационния номер на напусналия произшествието лек автомобил. На 25.01.2019г. К. А. Й., собственик на МПС с рег. № 9604 ВР, се явила в ОПП-СДВР и попълнила декларация, в която посочила жалбоподателя А. Я. Й. като лице, на което е предоставила за управления лекия си автомобил.

На 30.01.2019г. мл. автоконтрольор Е. П. съставил АУАН № 026649 против жалбоподателя за извършени нарушения на чл. 20, ал. 2 и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. АУАН бил връчен на жалбоподателя, който депозирал възражения в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП № 19-4332-001945 от 22.02.2019 г., с което на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП на А. Й. е наложена глоба в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, а на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП – глоба в размер на 50 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец, за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

Горната фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на разпитаните свидетели – С. Г., полицейският служител, пристигнал на мястото на ПТП, както и Х. Г., водачът на ударения лек автомобил, както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът е кредитирал изцяло показанията на свидетелите, като е счел, че същите се подкрепят от приложените по делото писмени документи, не съдържат противоречия помежду си и са логични и ясни.

От правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на

атакуваното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения - НП е издадено от компетентен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Съдът е приел, че НП е и материално законосъобразно, тъй като е безспорно доказано, че от обективна и субективна страна водачът на МПС е осъществил съставите на вменените му нарушения, за което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност. По тези съображения съдът е потвърдил наказателното постановление.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено със закона.

Настоящият състав счита, че не са налице пороци при провеждане на доказателствената дейност от районния съд, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Като е провел съдебното дирене по този начин, съдът е спазил процесуалните изисквания на чл. 13 от НПК, чл. 14, ал. 1 от НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 от НПК.

В съдебното производство фактическите констатации, отразени в АУАН, нямат обвързващата доказателствена сила, каквато имат за административнонаказващия орган в производството по налагане на административно наказание по силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно чл. 13, ал. 1 от НПК районният съд в пределите на своята компетентност е длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. В настоящия случай за установяване на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съдът е събрал показанията на свидетеля Г. – полицейският служител, пристигнал на мястото на местопроизшествието, и свидетеля Г., водачът на удареното МПС. Свидетелите са дали ясни, конкретни и непротиворечиви показания, които законосъобразно са кредитирани от съда при формиране на фактическите му изводи. Показанията на свидетелите категорично потвърждават констатациите, отразени в АУАН и НП, че водачът на МПС се е движил с несъобразена с атмосферните условия скорост, тъй като не е могъл да спре при създалата се ситуация. По делото не са събрани доказателства, оборващи фактическата обстановка, описана в АУАН и НП. Водачът на МПС е наказан за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

В случая е категорично установено, че водачът на МПС не е съобразил скоростта на движение на автомобила, който е управлявал, което е довело до ПТП с друг автомобил, управляван от св. Г.. Жалбоподателят е бил длъжен да избере такава скорост на движение, че при необходимост да може да спре, но не го е сторил и по непредпазливост е предизвикал ПТП. За това нарушение законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 от ЗДвП, като му е наложена глоба във фиксиран размер от 200 лв.

Категорично е установено също така, че водачът на МПС е напуснал мястото на произшествието без да уведоми компетентните органи, с което е нарушил чл. 123, ал.

1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила. Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.04.2020г., постановено по н.а.х.д. № 7844/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: